tand sest ka úhtegi omma issale, kedda temma ei tahtnud kurwastada. Kui úht kallist warra temma hoidis ommas süddames sedda jummalakartust, mis temma issa senna sisse olli külwand. Kui Josep wannematte maiast árralaks, kinnitas issa temmale wagga Tobia sannad 4, 5.: „keige omma ello aia mõtle Issanda meie Jummala peále ja árra púa mitte patto tehha, egga úlle temma käskude miinna, te õigust keik omma ello aia ja árra käi üllekohto tee peál!“ — ja need sannad seisid iggapäwa Joseppi meles ja juhhatasid keik temma tööd ja teggemised. Sure murrega temma näggi, kuida Jummala needminne temma jummalakartmatta perremehhe maiaellamist ennam ja ennam rikkus, nenda et päwast päwani waesemaks läks, et olli kül essimesest otsast rikkas mees olnud. Josep olli nüüd jo priske ja känna noreks mehheks ülleskaswand, ja temma perremehhe praua kiusas tedda ühhel õhtul nisammoti, kuida Potiwari naesterahwas teggi, agga temma pöggenes patto eest. Kui praua näggi, et temma pattune himmo olli ilmsiks tousnud, kargas temma nuaga Joseppi peále ja tahtis temma ellola otsa tehha; ei sanud agga mitte tedda árratappa, waid teggi temmale agga hawa kurgo külge. Josep wõttis kätte ja jookssis kui pelletud põdder maiast ja liinast wälja, jookssis keige õ lábbi, ja langes wimaks ühhe louende-plekia oue kõrwas mahha. — Se plekia olli üks aus mees, wõttis Joseppi enese jure, kulas temma halle luggo temma käest járrel ja nuttis temmaga isseärraniste Joseppi issa sure kurbdusse pärrast, kui piddi omma poia willetsa elust kuulda sama. — Plekia wõttis Joseppi enese tõ jure, mis temma römoga teggi. — Monne aia pärrast kirjotas Josep omma issale, missuggune ello temmale olli olnud, ja pallus temma käest pissut rahha ennesele rided osta. Agga missuggust wastust sai Josep? Temma issa olli tullekahjo lábbi keigest ommast warrast ilma jánud ja waeseks innimesseks sanud, nenda et kerjamissest ellas. — Se aus plekia korjas nüüd omma tutwade ja sõbrade käest rahha kokko ja lákkitas sedda Joseppi issale. Kui süggise kätte tulli, et plekimisse-aeg olli möda láinud, satis plekia Joseppi ladade peále neid louendid árramüma; ka selle kauba jures olli Josep wägga tru ja toi wiimse koppika, mis ta louendi eest olli sanud, omma perremehhe kätte, ja keik kasso, mis plekia ommast kaubast sai, satis temma Joseppi issale. — Kolme aasta pärrast surri plekia, ja Josep olli omma truusse ja õigusse pärrast wägga armsaks temma meleşt láinud, nenda et temma muist ommast warrandussest Joseppile pärrandusseks jättis. Josep aias omma kaddunt perremehhe kauba eddasi, Jummal õnnistas sedda nenda, et ta surema liinna sai miinna ja rohkema kasso ennesel leida. Temma olleks hea melega omma wan-